

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

The background of the cover is a romantic illustration of a woman with red, curly hair lying down, looking up at a man whose face is partially visible in profile. The man is wearing a white shirt and a dark vest. The woman is wearing a strapless dress and a necklace with a large dark gemstone. The man is holding a book or a portrait of a woman's face.

ANNIE
BURROWSOVÁ

Skandál podle předlohy

ANNIE BURROWSOVÁ

SKANDÁL
PODLE PŘEDLOHY

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

*v srpnu na Vás čekají příběhy plné nečekaných
zvrátů a dobrodružství. Ať již sáhnete po romanci
Skandál podle předlohy, ve které se hrdinka dostane
z více než ošemetné situace, či se začtete do povídky
Ochránce nevinnosti, ve které hrdinové podniknou
půlroční plavbu z daleké Indie do rodné Anglie, jis-
tě oceníte nezlomnost a odvahu hrdinek a charisma
hrdinů. Romantické příběhy rámované historickými
kulisami, jako kdyby nás unášely rychlou cestou do
snění o silných mužích, kteří jsou vždy připravení
chránit čest dam, a ženách, které přes svou křehkost
jim dokážou stát neohroženě po boku.*

Věřím, že Vám mé romance zpřijemní letní čas.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

SKANDÁL PODLE PŘEDLOHY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Portrait of a Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2014

Překlad:
Jana Horácková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Skandál podle předlohy: 2015 by HarperCollins
Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1875-0 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1876-7 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1877-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Madame*, já vás ujišťuji, že není důvod jít na prohlídku kuchyně.“

„*Mademoiselle*,“ opravila monsieur Le Brun rázně Amethyst a prošla kolem něho. Ušklíbl se jako pokaždé, když neuposlechla jeho návrh.

„Byt vám snad nevyhovuje?“

„Pokoje, které jsem zatím viděla, byly více než uspokojivé,“ připustila, ale při zvuku padajícího nádobí, který vycházel zpoza kuchyňských dveří, naklonila hlavu.

Monsieur Le Brun se narovnal. „Tohle není důležité. Navíc to je moje povinnost, urovnat záležitosti týkající se chodu domácnosti.“

„U mě doma to ale chodí jinak,“ zamumlala Amethyst a dveře otevřela.

U dřezu seděla schoulená služka a plakala nad rozbitými talíři. Ve dveřích vedoucích na malý dvorek stáli proti sobě dva muži, oba brunátní v obličeji. Hlasitě se překřikovali a cloumali sebou.

„Ten v zástěře, to je náš kuchař,“ pošeptal jí monsieur Le Brun do ucha, až nadskočila, jak se ho lekla. Zajímalo ji, co se v kuchyni stalo, a nevšimla si, že se postavil těsně vedle ní.

„Má pověst umělce,“ pokračoval. „Žádala jste mne, abych zaměstnal jen ty nejlepší, a to je právě on. Ten druhý je jen potíživista, kterého bychom měli vyhodit. Pokud dovolíte, vyřídím tu záležitost sám. Přece jste mě pověřila, abych všechny problémy vyřešil. A raději s nimi promluvím francouzsky.“

Amethyst se znovu zadívala na ty dva muže, kteří se dál častovali evidentně neslušnými slovy.

„Tak dobře, *monsieur*,“ procedila mezi zuby. „Vrátím se do svého pokoje a dohlédnu na vybalování.“

„Přijdu vám ohlásit, jak to tady dopadlo,“ řekl. Pak se před ní uklonil a Amethyst měla dojem, že tou poklonou se snažil zakrýt další pohrdlivý úšklebek.

„Mohl na mě rovnou vypláznout jazyk,“ chrlila ze sebe Amethyst o chvíli později v pokoji, kde na ni čekala její spolucestující a společnice, Fenella Mountsorrellová. „Možná by mi to bylo snad i milejší.“

„Myslím, že nechce přijít o svou práci,“ odvětila paní Mountsorrellová. „Možná bys ho neměla tolik provokovat,“ dodala, zatímco sledovala, jak si Amethyst rozvazuje stuhu na klobouku.

„Jenže kdybych to nedělala, byl by ještě nesnesitelnější,“ odpověděla Amethyst a hodila klobouk na toaletní stolek. „Začal by nám rozkazovat, jako bychom my byly jeho služky, a ne naopak. Je to přesně ten typ muže, který je přesvědčený, že ženy jsou hloupé a neschopné a všechny potřebujeme vedle sebe mít silného muže, aby nám radil, co máme dělat.“

„Některým z nás nevádí mít vedle sebe muže,“ podotkla její společnice. „Tedy ne proto, aby říkal, co máme dělat, ale abychom se o něj mohly opřít, když... nastanou potíže.“

Amethyst spolkla odpověď, která se jí drala na ja-

zyk. K čemu byl postoj, jaký měla vůči mužům její spoléčnice? Vždyť Fenella zůstala na světě sama bez jediné pence.

Zhluboka se nadechla, stáhla si rukavice a hodila je vedle klobouku.

„Když nastanou potíže,“ řekla a zanořila prsty do záplavy svých hustých hnědých kadeří, „tak alespoň zjistíš, co vydržíš. A my dvě, Fenello, jsme tvrdé ženy, takže nepotřebujeme žádné panovačné a nesnesitelné muže, kteří by nám diktovali, jak máme žít svůj život.“

„Přesto ale,“ poznamenala Fenella, „bychom tohle celé nezvládly bez –“

„Bez toho, že jsme *najaly* muže, který nám pomohl s některými záležitostmi ohledně tak daleké cesty,“ přitakala Amethyst. „Muži se k něčemu hodí, to nemohu popřít.“

Fenella si povzdychla. „Všichni muži nejsou špatní.“

„Máš na mysli zřejmě svého nebohého Fredericka,“ odvětila Amethyst. „Asi na něm něco muselo být, když jsi ho měla tolik ráda.“

„Nepopírám, že i on měl chyby, ale nesmírně se mi po něm stýská. Přála bych si, aby žil a viděl naši Sophii vyrůstat. A možná jí i obstaral dalšího sourozence.“

„Jak je vlastně Sophii?“ Amethyst rychle změnila téma. Ohledně Fenellina zesnulého manžela se nikdy neshodnou. Vždyť tady po sobě zanechal těhotnou vdovu zcela nezabezpečenou, což o jeho kvalitách příliš nesvědčilo. Na to jí Fenella nedokázala říct nic víc, než že s penězi nenakládal zrovna moudře. To ovšem bylo slabé vyjádření! Jak Amethyst zjistila,

ten muž špatně investoval celé Fenellino dědictví a kromě toho si žil nad poměry.

Zhluboka se nadechla. Nemělo smysl rozčilovat se nad mužem, který se už nemohl bránit. Navíc pokaždé, když vyslovila svůj názor, Fenellu to rozrušilo, a to byla poslední věc, kterou by si Amethyst teď přála.

„Sophie byla pořád hodně bledá, když ji Francie ukládala k spánku,“ odvětila Fenella s ustaranou vráskou na čele.

„Jsem si jistá, že jakmile si zdřímne a pak i nají, bude zase v pořádku.“

Už po deseti mílích v kočáru zjistily, že Sophie nesnáší cestování. Ačkoliv byl kočár nesmírně pohodlný a děvče cestovalo po směru jízdy v matčině náručí, dělalo se jí špatně.

Což znamenalo, že jim cesta zabrala dvakrát delší čas, než bylo v původním plánu, protože Sophie musela často odpočívat.

„Jestli zmeškáme schůzky, které jste domluvil, tak je prostě zmeškáme,“ řekla Amethyst po příjezdu suše monsieur Le Brunovi, když poznamenal, že díky zdržení možná přijde o lukrativní kontrakty. „Jestli se domníváte, že budu stavět obchod před blaho dítěte, jste na omylu.“

„Ale jde i o ubytování. Tento podzim se do Paříže sjíždí nesmírné množství lidí a i já,“ udeřil se do hrudi, „mohu mít potíže sehnat bydlení, které by plně vyhovovalo vašim potřebám.“

„Nemůžete prostě někomu napsat, že naše pokoje zaplatím hned, jakmile přijedeme? A pokusit se přeložit zmeškané schůzky na později?“

„*Madame*, jistě víte, že Francie je plná vašich spo-

luobčanů, kteří hoří touhou po obchodě. A to trvá už několik měsíců. Je více než pravděpodobné, že vás už předběhla nějaká konkurence. A odstříhli vás.“

„Tak mě třeba odstříhli,“ vyjela na něj Amethyst. „Přijdu o možnost proniknout do Evropy. Ale to je moje záležitost, ne vaše. I nadále budu potřebovat vaše služby jako našeho průvodce, jestli vám tohle dělá starosti. Můžeme zde pak zůstat jen jako skuteční turisté a užít si to. Nemusíme se za ně jen vydávat.“

Něco si pro sebe zamumlal, ale vzhledem k tomu, že bydlení měli stále přichystané a na stole leželo několik dopisů od zdejších obchodníků, kteří chtěli navázat spolupráci s jejími továrnami, udělal přesně to, co mu řekla.

Amethyst zcela pohroužená do svých myšlenek sebou rázně trhla. Ozvalo se klepání na dveře. Takto povýšeně vždy klepal jen monsieur Le Brun. Nevěděla, jak to dělal, ale pokaždé v ní vyvolal pocit, že se ten muž domnívá, že má právo vstoupit hned dovnitř.

„Problém v kuchyni,“ pronesl v okamžiku, kdy otevřel dveře, aniž by vyčkal na Amethystino svolení ke vstupu. „Obávám se, že je to vážnější, než jsme si mysleli.“

„O co jde?“ Potěšilo ji, že se také může vyskytnout něco, co ho přiměje uvědomit si, že nemůže všechno a všechny ovládat. „Nejspíš to nebude nic vážného.“

„To ten kuchař,“ odpověděl. „Tvrdí, že nebude jídlo, které by vám byl rád naservíroval první večer v Paříži.“

„Nebude jídlo?“

„Ne takové kvality, jaká by vás uspokojila. Říkal, že nemá dostatek kvalitních surovin, a omlouvá se vám za to.“

„Jistě.“ Vsadila by se, že jí monsieur kuchařova slova s radostí opakoval.

„Je to prý tím,“ pokračoval s úšklebkem na rtech, „že jsme přijeli o několik dní později, než jak očekával.“

Jinými slovy – jakmile se vyskytne chyba, může za to ona. Zřejmě si myslel, že stavět blaho dítěte před obchodní záležitosti jen dokazuje, že by žena neměla obchodovat, natož chtít své obchody rozšiřovat. „Mám ale návrh, který snad vzniklou situaci vyřeší.“

„Opravdu?“

„Jistě,“ řekl s tak sebejistým úsměvem, že pocítila nutkavou touhu ho na místě vyhodit. Pak by snad pochopil, kdo tady velí.

Jen kdyby za něj měla nějakou náhradu. Ovšem hrozilo nebezpečí, že i náhradník by byl stejně nesnesitelný jako monsieur Le Brun. Musela by ho znovu všechno učit, vysvětlit mu cenové rozpětí nabízeného zboží, plány produkce a tak dále.

„Bude to pro vás asi něco úplně nového, ale budete se muset s madame Montsorrelovou najíst v restauraci.“

Než se stačila podívat nad tím, zda je považuje za nějaké venkovanky, pokračoval. „Většina vašich spoluobčanů nejraději zavítá během prvního večera v Paříži do Palais Royale.“

Vlastně jí jeho návrh sebral vítr z plachet. Když tam půjdou, budou opravdu působit jako obyčejné turistky, za něž se chtěly stejně vydávat.

„A než vznesete námitku, že Sophie nemůže zůstat první večer v cizí zemi sama doma,“ přispěchal rychle s vysvětlením, „požádal jsem kuchaře, zda by jí neuvařil něco malého, aby zahнала hlad, a on slíbil,

že to udělá. Také jsem mluvil s mademoiselle Francine, která souhlasila, že počká v jejím pokoji, kdyby se náhodou malá vzbudila.“

„Zdá se, že jste myslel na všechno,“ musela přiznat.

„Za to mě přece platíte,“ odvětil a sebejistě nadzvedl obočí.

Byla to pravda. Ale musel to dávat najevo tak často?

„Co myslíš, Fenello? Zvládla bys dnes jít večer ven a nechat tady Sophii? Nebo jsi hodně unavená?“

„Unavená povečeřet v jednom z těch míst, o nichž jsme si četly? To v žádném případě!“

Ve chvíli, kdy byl Bonaparte poražený a odebral se do exilu na ostrově Elba, začaly do Francie mířit davy turistů z Anglie, protože téměř dvacet let se sem nedostali. A v anglických novinách začala vycházet spousta článků o zdejších zajímavých místech.

Čím víc si o krásách Paříže četly, tím víc Amethyst toužila vidět ji na vlastní oči. Oznámila svému vedoucímu výroby Jobbingsovi, že se tam vypraví a pokusí se sehnat nová odbytíště pro jejich zboží, když konečně padlo obchodní embargo. A jak řekla, tak udělala. Zařídila již několik schůzek, na které místo sebe poslala monsieur Le Bruna, protože se domnívala, že francouzští obchodníci by možná neradi uzavírali obchody s ženou, stejně jako to neradi dělali ti angličtí.

„V tom případě jsme domluveni.“ Amethyst byla ráda, že Fenella je naladěná na stejnou vlnu jako ona. Dokonce se na chvíli přestala zlobit na monsieur Le Bruna a usmála se na něj.

„Kterou z tamních restaurací byste nám mohl doporučit?“

„Já?“ vyjekl.

Uvědomila si, že to bylo poprvé, kdy ji viděl se na něj usmát. Vždycky se před ním totiž měla na pozoru a všechno, co jí radil, si důkladně ověřila.

A pak je dostal do Paříže. Nevyšlo to sice úplně přesně podle jeho plánu, ale cestovalo se jim celkem pohodlně.

Začínala mít dojem, že se mu dá důvěřovat. Navíc Fenella četla a kontrolovala všechny dopisy, které monsieur Le Brun psal ve francouzštině. *Její* znalost jazyka byla tak vynikající, že ji ocenil i on sám, když slyšel Fenellu prvně promluvit.

„Nejlepší, opravdu nejlepší,“ začal, když se po chvíli probral, „je patrně Very Freres. Rozhodně je to ta nejdražší.“

Amethyst nakrčila nos. Znělo to, jako by to bylo místo, kam se lidé chodí předvádět. Bude jistě plné hrabat a baletek z opery.

„Pak je mezi Angličany oblíbená ještě The Mille Colonnes, jenže –“ spadla mu čelist, „– až tam dorazíme, bude tam jistě už fronta lidí, kteří se budou chtít dostat dovnitř.“

Podívala se na něj zvednutým obočím. Pochopil nevyřknutou výzvu a pokračoval.

„Jsou tady ale další vynikající místa, kam bych vás, dámy, mohl vzít... například La Caveau. Tam dostanete skvělé jídlo za dva nebo tři franky včetně polévky, ryby, masa, zákusku a láhve vína.“

Už se naučila přepočítávat kurz měny a rychle našpulila ústa. Těžko někde dostanou chutné jídlo za tak nicotnou cenu.

Přesto se ovládla a své podezření nahlas nevyslovila. Monsieur Le Brun se na ni díval a ona věděla,

že se jen snažil nabídnout jí k drahým restauracím vhodnější alternativu. Nebyl hloupý. Jeho chování ji rozčilovalo, ale nemohla popřít, že je všímavý a má odhad. Navíc Fenella nebyvala zrovna šťastná, když se s ním v její přítomnosti dohadovala. Musela tedy přiznat, že místo s názvem Le Caveau zní docela dobře.

Netrvalo dlouho a obě se s Fenellou převlékly, políbily na dobrou noc ospalou Sophii a vyšly do tmavých ulic Paříže.

Paříž! Konečně byla v Paříži! Nic jiného nemohlo dát okolnímu světu lépe najevo, že je žena, která stojí na vlastních nohou. Že je odhodlaná zkoušet nové věci a v životě se rozhoduje sama. V mládí udělala chyby a zaplatila za ně, ale nyní už nehodlá žít v ústraní a stydět se za sebe. Protože se zkrátka nestydí. Neudělala nic, za co by se měla stydět.

To, že byla nezávislá, ovšem neznamenalo, že by zapomínala na rady, které jí dávala teta Georgie. Alespoň ne na ty praktické. Proto si do levné restaurace, jakou bylo Le Caveau, oblékla jednoduché strohé šaty. Takové by si klidně oblékla i na schůzku s bankéři v londýnském City. Když vyšla ze svého pokoje a setkala se s monsieur Le Brunem, ten jen krátce pokrčil rameny a podíval se na ni se stejným výrazem v očích, s jakým by na ni hleděli příslušníci londýnské smetánky.

Považovali by ji za venkovanku a rovnou ji odepsali jako nýmandku, protože měla klobouk starý asi tři roky.

Ale ono bylo lepší, když ji lidé podhodnocovali, než aby ji považovali za holubici, která se jen

naparuje. Kdyby přijela do Evropy v kočáře taženém čtyřspřežením, hromadou služebnictva a haldou zavazadel, způsobila by rozruch všude tam, kam by se vrtla. To by si mohla rovnou kolem krku pověsit cedulku s nápisem „Jsem bohatá! Pojdte mě oloupit!“

Cestou se sice musely sem tam potýkat s nezdvořilostí a ne právě slušným zacházením, ale nikdo se je nepokusil okrást.

A také brzy zjistila, že obyčejné šaty mají oproti hedvábným ještě jednu výhodu. „Nemohu uvěřit, že je tu všude tolik bláta,“ mumlala na chodníku a zdvihla si sukni. „Vždyť je to tu jako na nějaké venkovské cestě, která vede k prasečinci.“

„Navrhoval jsem vám, že by bylo rozumné najmout si do Palais Royale kočár,“ ozval se za nimi monsieur Le Brun.

„To jsme nemohly,“ řekla Fenella. „Nejsme žádné urozené dámy a necítily bychom se dobře, kdyby nás vezli kočárem jako nějaké –“

„Balíky,“ doplnila ji Amethyst, „které naložili hoteloví portýři.“

„Kromě toho,“ přispěchala Fenella s dalším vysvětlením, „bychom pak neviděly tolik krás z vašeho města, *monsieur*. Takhle si spíš připadáme, že sem patříme.“

„To je pravda,“ dodala Amethyst.

Jenže jakmile vstoupily bránou na malé osvětlené náměstíčko, další poznámky jim zůstaly viset na rtech.

A monsieur Le Brun se spokojeně ušklíbl, když viděl, jak obě dámy hledí na objekt před nimi.

Amethyst nikdy nic takového jako Palais Royale neviděla. Nešlo jen o řadu zářivě osvětlených oken,

kdy při pohledu na ně musela zamrkat, ale i o davy lidí, kteří se všichni chtěli jít pobavit na stejné místo. Vzhledem k jejich různým šatům to vypadalo, že se zde scházejí lidé ze všech koutů světa.

„Tudy,“ řekl monsieur Le Brun a vzal ji za loket, když se zastavila, aby se zadívala do oken v přízemí. „Tohle místo není vhodné pro dámy, jako jste vy.“

Opravdu, koutkem oka zahlédla samé muže v uniformách a ženy, které se v jejich společnosti chovaly poněkud uvolněně. To si ale nechala pro sebe.

Kupodivu ze sebe nesetřásla monsieurovu ruku. Bylo to tady mnohem živější, než si představovala. Když kdysi jela do Londýna, aby se po smrti své tety poradila s bankéři a obchodníky, připadalo jí to ve městě jako v mraveništi. Hlavní město bylo tak hlučné a přeplněné v porovnání s klidným Stanton Bas-set, kde žila, ale noční Paříži se ani Londýn nemohl rovnat.

Ulevilo se jí, když prošla dveřmi do jiné restaurace, ale úlevu vzápětí vystřídal úžas. Jelikož jí monsieur Le Brun říkal, že to tu bude levné, skutečnost předčila její očekávání. V Londýně bývala na podobných místech zašlá špinavá okna a spousta dělníků a totéž by čekala od restaurace v Paříži. Ovšem tady se dívala na nespočet zrcadel, vysokých sloupů a soch, stolů prostřených nablýskanými příbory a zářícím sklem. Hosté byli oblečení v krásných šatech a číšníci se jim věnovali s nevídanou pozorností.

A jídlo, o němž se domnívala, že bude kvalitou podobné tomu, co okusily cestou v zájezdních hostincích, připomínalo hostiny, jaké se konaly v těch nejlepších sídlech na venkově.

Co ji ale zaujalo ze všeho nejvíc, byla skutečnost,

že celý tento podnik vedla žena. Seděla u dveří a uváděla hosty ke stolům podle toho, jak početná byla jejich společnost. Přijímala od nich peníze za jejich účty a zapisovala si sumy do obrovské účetní knihy, která ležela před ní na granitovém pultu.

A nikomu se na tom nezdálo nic divného.

Dojídali právě moučník, když do restaurace vstoupil osamělý muž, který u monsieur Le Bruna vzbudil kyselý výraz ve tváři. Zvedla oči, aby se podívala, kvůli komu začal být tak rozladěný, a ztuhla. Lžička jí málem vypadla z ruky.

Nathan Harcourt.

Zkompromitovaný Nathan Harcourt.

Tváře jí zahořely a žaludek se jí zhoupl.

Otázka, která ji roky pronásledovala, jí rázem vytanula na mysli. Chtělo se jí skrz sevřené zuby procedit: *Jak jsi mi to mohl udělat, Nathane? Jak jsi mohl?*

Nejraději by vstala, přešla na opačný konec restaurace k místu, kde majitelka nově příchozího právě líbala na tváře, a na stejné místo mu dát facku. Jenže na to už bylo poněkud pozdě. Měla to udělat tu noc, kdy klidně tančil se všemi ostatními dívkami v sále. Tu noc, kdy jí zlomil srdce.

Neušlo jí, že se od té doby příliš nezměnil. Majitelka podniku, která jim sotva kývla na pozdrav, si ho nyní nadšeně tiskla na prsa, až bylo s podivem, že nezmizel v rýze mezi jejím mohutným poprsím.

A to by mu patřilo.

„Toho muže,“ ozval se monsieur Le Brun se suchým výrazem v očích, „by sem neměli vůbec pouštět. Ale jak vidíte, těší se přízní *madame*, a tím pádem jsou všichni hosté vystaveni jeho drzosti. Je to

smutné, ale je to bohužel neřešitelný problém. Postarám se, aby vás nevyrušoval.“

Na to už ale bylo pozdě. Jeho příchod ji již vyrušil až dost. Přesto v ní slova monsieur Le Bruna vzbudila zvědavost.

„Jak to myslíte – vystavení jeho drzosti?“

„Dělá portréty,“ odvětil monsieur Le Brun. „Rychlé skici pro pobavení návštěvníků města.“

Jako by zaslechl jeho slova, vytáhl Nathan Harcourt z vaku malou rozkládací stoličku a postavil ji vedle jednoho stolu poblíž dveří. Vytáhl uhel a začal kreslit hosty nad večerí.

„Portréty? Nathan Harcourt?“

Monsieur Le Brun tázavě pozdvihl obočí. „Vy toho muže znáte? Nikdy by mě nenapadlo... tedy chci říct,“ zakoktal se a vrátil se k svému typickému podezíravému tónu hlasu, „... že ačkoliv je stejné národnosti jako vy, mohli byste se pohybovat ve stejných kruzích.“

„Poslední dobou opravdu ne,“ přiznala. „Ale bývaly časy, kdy tomu tak bylo.“

Aby byla přesná, bylo to už před deseti lety. Tehdy neměla ani ponětí o tom, jací mohou muži být, a nedokázala se před nimi bránit. Pocházela z obyčejných poměrů a neměla kolem sebe nikoho, kdo by jí mohl pomoci se před ním mít na pozoru a ochránit ji.

Jenže dnes bylo všechno jinak.

Všechno bylo jinak jak pro ni, tak patrně i pro něj. Přivřela oči, prohlížela si ho a zaznamenávala změny.

Něco se změnilo přirozeným vývojem času a bylo to přesně tak, jak by očekávala. V obličeji mu přibýlo pár vrásek a ve vlasech, které bývaly černé jako uhlí, prosvítal sem tam šedivý vlas. Jenže pokud šlo o jeho

šaty, zdálo se, že klepy, které se k ní donesly o tom, že jeho otec si konečně umyl nad osudem svého nejmladšího syna ruce, se zakládaly na pravdě. Měl na sobě nepříliš padnoucí kabát, na hlavě obyčejný slaměný klobouk a jeho plandavé kalhoty připomínaly spíše oděv nějakého dělníka. Vypadal zkrátka docela zanedbaně.

Pohodlně se opřela a s uspokojením ho pozorovala. Když zmizel z Anglie, domnívala se, že ho jeho rodina poslala do Evropy, jak to ostatně bývalo u mladších dětí běžné, žít zahálčivý život v luxusu.

Jenže to vypadalo, že jeho otec, hrabě Finchingfield, měl už dost synových skandálů, které plnily noviny, a jednoho dne mu neodpustil. Zřejmě byl stejně nesmlouvavý jako její otec.

Takže tohle byl teď Nathan Harcourt. Hrdý muž s chladným srdcem, který si nyní musel vydělávat na živobytí jako nuzák.

„A víte, že by mi vůbec nevadilo, kdyby přišel k našemu stolu a žádonil o mé peníze?“ pronesla a tělem jí projel podivný záchvěv. „Vlastně by mě nesmírně potěšilo, kdyby nakreslil můj portrét.“

Kdyby přišel a žádal ji o čas, peníze, o zájem, když mu před deseti lety bylo proti srsti spojit své jméno s jejím. Byl tehdy tak pyšný a plný ambicí.

Byla by to sladká pomsta. Seděl kousek od ní a podle jeho vzezření bylo jasné, že se mu moc dobře nevede. Zatímco ona, díky tetě Georgii, disponovala jměním, které by nedokázala utratit ani za deset životů.

DRUHÁ KAPITOLA

Nathan vstal a podal svému prvnímu zákazníkovi toho večera skicu. Natáhl ruku pro honorář, poděkoval za pochvalu a říkal něco, aniž by věděl co. Hlavu měl stále plnou šoku nad tím, že opět vidí Amethyst Dalbyovou.

Po deseti letech, kdy ho tak zklamala, musela přijet právě sem a pokusila se dobýt území, které považoval za své.

Vlastně na tom nezáleží.

Dokáže jí, že jí umí být zdatným protivníkem.

Otočil se a líným pohledem se rozhlédl po restauraci. Zaváhal a zamířil k jejímu stolu. Předstíral překvapení.

Jestli měla odvahu objevit se na veřejnosti se svým posledním milencem po boku, neměl by s ní jednat v rukavičkách.

Nikdy nepotkal žádnou jinou dívku jejího věku, která by neskrývala žádné tajemství a bezhlavě neutrácela své kapesné.

Tedy alespoň ne dívku, která by tajila takové věci, jak to udělala Amethyst Dalbyová.

„Slečno Dalbyová,“ pozdravil, když došel k jejímu stolu. „To je překvapení potkat vás tady.“

„Myslíte v Paříži?“

„Nenapadlo by mě...“ Nuceně se usmál a nechal ji, aby si zbytek věty domyslela. Udělal si na ni jasný názor už před deseti lety, kdy poznal, jaká je ve skutečnosti podvodnice. Naštěstí měla tehdy dost zdravého rozumu, aby opustila vysokou společnost a vrátila se raději na venkov.

Raději si ani nedovolil myslet na to, co se z ní potom mohlo stát. Ale teď byla tady, tak proč by se to nepokusil zjistit? Zadíval se jí na ruku. Neměla prsten. A neopravila ho, když ji oslovil slečno.

Vypadalo to, že se jí tedy nepodařilo chytit do pasti nějakého ubohého muže, před nímž by předstírala nevinnost, aby ji pojal za manželku. Muž, který tady seděl vedle ní, mu byl povědomý. A nebyl to její manžel. Kdo tedy? Milenec?

„Nepředstavíte mě?“ Tázavě zdvihl obočí směrem k muži u stolu. Přemítal, kde ho už viděl.

„Nepovažuji to za nutné,“ odvětila s nuceným úsměvem.

Ne? Napadlo ho, že se možná nehodí, aby představovala svého bývalého milence tomu současnému. Navíc pokud byl třeba žárlivý. Pátravě se na něj tedy zadíval a setkal se s výrazem plným antipatie. Bylo možné, aby se ten muž cítil... ohrožený? Věděl, proč by ho mohl vnímat jako potenciálního soka. Byl přece mladší, štíhlejší a o dost hezčí než muž, s nímž se nyní zahazovala. I když on přece nechtěl být ničím sok, pokud šlo o ni!

„Předpokládám,“ začala škrobeně, „že jste sem nepřišel proto, abyste navázal na naše dávné přátelství. Domnívám se, že se vám jedná především o práci, ne?“

Samozřejmě že ne. Nemusela mu připomínat, kde tehdy skončili.

„Vysvětlil jsem *madame*,“ vložil se do hovoru ten muž a okamžitě bylo jasné, jaké je národnosti, „že si tímto způsobem vyděláváte na živobytí. Že malujete turisty.“

Nebyla to tak docela pravda, ale nechal to být. Bylo to pohodlnější, aby si všichni mysleli, že si vydělává díky obrázkům.

A právě *proto* také přišel k jejímu stolu. To byl přesně ten důvod.

„*Madame* si přeje, abyste ji také namaloval,“ ozval se Francouz.

Slečna Dalbyová po něm šlehla nespokojeným pohledem. Její milenec se na ni pevně díval a nebyl ani trochu vyvedený z míry.

To bylo zajímavé. Ten Francouz si zřejmě potřeboval dokazovat, že nad ní má moc. A připomínat jí, kdo tady velí. Nebo už možná přišel na to, jaká dokáže být, a nehodlal jí dovolit flirtovat s někým jiným. Navíc přímo před jeho očima.

Moudrý to muž.

Slečna Dalbyová potřebovala pevné vedení, pokud si ji chtěl udržet.

Najednou mu před očima vytanul obrázek, jak pod ním leží na zádech a on jí svírá ruce nad hlavou... Rychle zamrkal, aby tu představu zaplašil. Rozložil židličku a své malířské potřeby. Ještě nebyl v její přítomnosti ani minutu, a už začínal opět podléhat jejímu kouzlu. Ten Francouz, k němuž se teď raději otočil zády, měl spoustu důvodů, aby žárlil. Zřejmě musí její nápadníky odhánět neustále, protože snad každý muž, který se ocitne v blízkosti této Sirény,

nemůže myslet na nic jiného než na to, aby ji dostal do postele.

I když na sobě neměla zrovna luxusní šaty, svoji krásu nedokázala zakrýt. Jako dívka byla nesmírně hezká a v průběhu let ještě zkrásněla. Měla smetanovou pokožku s broskvovým nádechem a tmavé hluboké oči byly stejně svůdné a záhadné jako tehdy.

Byla škoda, že pro tyto rychlé portréty používal jen uhel, protože k jejímu obrazu by rád přidal i barvy. Možná později si jako vzpomínku na toto setkání vytvoří její portrét v barvách.

Mezitím mu prsty kmitaly po papíře a snažily se co nejlépe vystihnout její čelo a obočí. Bylo to snadné. Nemaloval ji poprvé. Před lety strávil hodiny a hodiny kreslením jejího obličej, jejích rukou, linie ramen a míst, kde její pokožka mizela ve výstřihu hedvábných večerních šatů. Ona u toho pochopitelně nikdy nebyla, neboť se tehdy tvářila jako nevinná debutantka a jeho nenapadlo, že by tomu mohlo být jinak. Proto když v noci nemohl spát a byl sám ve svém pokoji, krátil si chvíli tím, že ji maloval.

Byl takový blázen.

Dokonce si nakoupil olejové barvy a pokoušel se zachytit nezvyklý odstín jejích vlasů, ale nikdy se mu to zcela nepodařilo. Navíc mu nebylo dovoleno navštěvovat hodiny, aby svůj talent zdokonalil.

„Takové hodiny jsou pro mladé dámy nebo řemeslníky,“ tvrdil jeho otec, když s ním mluvil o tom, co by chtěl jednou v životě dělat. „To není vhodné pro syna šlechtice.“

Teď si to už ale mohl dopřát. Naučil se vnímat světlo a stín, barevné odstíny a perspektivu.

Prsty se mu najednou zastavily. Navzdory tomu,

co říkal jeho přítel Fielding, ona nebyla obyčejná bruneta. Když se díval do jejích vlasů, měl dojem, že vidí teplé záblesky, jako když člověk zvedne sklenku portského a podívá se do ní u svíčky. Když to jednou Fieldingovi řekl, rozesmál se a poplácal ho po zádech. „Je to s tebou špatné, co?“

Vzhlédl a přejel rukou po rozdělané skice. Možná to s ním bylo tehdy špatné, ale v barvě jejích vlasů se nemýlil. Po deseti letech by očekával, že v tmavých kadeřích už zahlédne prosvítat nitky stříbra nebo náznaky toho, že by se snažila dohnat mládí pomocí barvení.

Jenže ona si vlasy nebarvila. To by totiž nevypadaly tak jemně, leskle, tak... naprosto přirozeně, až vyzývaly k dotyku...

Zamračil se, sklopil hlavu a vrátil se k práci. On *nechtěl* proplést svoje prsty s jejími vlasy, aby zjistil, jestli jsou tak hebké, jak vypadají. Dokázal ocenit krásu, když ji viděl, vždyť byl umělec. A ona měla úchvatné vlasy. Krásný obličej. A zářící oči.

Přesto nic z toho nedokázalo zakrýt skutečnost, že byla jedovatá.

Vzhlédl a zadíval se jí přímo do očí. Do očí, které se na něj kdysi dívaly s obdivem. Ponuře se usmál. Nyní bylo snazší ji přecíst, než když byla mladší. Dívala se na něj s výzvou ve tváři a s náznakem vypočítavosti. Obojí se jí tehdy před ním dařilo dokonale skrývat.

Ano, byla jedovatá. Jako balíček jedu v lákavém obalu.

Uslyšel za sebou, jak se její milenec netrpělivě zavrtěl na židli. Zřejmě litoval, že dovolil, aby bylo po jejím. Muselo ho rozčilovat, že se jí věnuje jiný muž,

zatímco on sedí jen kousek od nich. Zřejmě byl ale v její moci a nedokázal jí nic odepřít.

Bože, musela být v posteli nesmírně nadaná...

Opět sklopil oči k papíru a dodělal několik tahů, které obrazu dodaly hloubku.

„Tady,“ řekl a podával dokončenou skicu jejímu milenci.

Muž se na ni podíval, zdvihl obočí a podal ji přes stůl slečně Dalbyové.

„To je...“ zamračila se a prohlížela si obrázek. „To je úžasné vzhledem k tomu, že jste to dokázal během chvíle.“ Výraz v jejích očích vystřídal obdiv. A on pocítil spokojený záchvěv, jaký zažíval pokaždé, když lidé ocenili jeho talent. Jeho dar.

Mohli o něm tvrdit, že ve všech ostatních směrech zklamal, ale nikdo nemohl popřít, že uměl malovat.

„Kolik si účtujete?“

Slečna Dalbyová se dívala na obrázek, jako by tomu stále nemohla uvěřit. Vstal, složil stoličku a pokrčil rameny jako vždy, když došlo na toto téma. Odpověděl jí stejně jako jiným hostům: „Tolik, kolik uznáte za vhodné.“

Tolik, kolik uzná za vhodné? Vždyť ta cena se nedala vyčíslit! Zaplatila by jakoukoliv sumu za to, aby jí seděl u nohou a prosil. Před deseti lety svou přízeň věnoval kdekomu. Usmál se na tu, obdivně pohlédl na jinou a nelámал si hlavu s morálkou typickou pro mladíka jeho věku. Bylo pro ni zadostiučiněním vidět ho, jak si vydělává na živobytí, když si o ní tehdy myslel, že pochází z chudších poměrů než on a nemá patřičné známosti. Něco ji napadlo.

„Monsieur Le Brune...“ Muž se k ní naklonil blíž,

aby mu mohla šeptat do ucha. „Chtěla bych, aby tento mladý muž dostal zaplacenou dvacet pět liber ve francích.“ Byl to obnos, který ročně platila svému majordomovi. „Máte s sebou hotovost?“

Vykulil oči. „Ne, *madame*, byl by risk nosit takovou sumu při sobě.“

„Tak ji musíte vybrat z mé banky a předat mu ji. Bude to první věc, kterou ráno uděláte.“

„Ale *madame* –“

„Trvám na tom.“

Po krátkém zaváhání zamumlal: „Jistě, *madame*.“ A pak ještě dodal: „Jak si přejete.“

Sáhl do kapsy a vyndal z ní hrst drobných, které vložil Harcourtovi do dlaně.

„A sdělte mi, prosím, vaši adresu,“ dodal, „abych vám mohl donést zbytek.“

Nathanovi se zvlínily rty v cynickém úsměvu, když škrábal na čistou stranu portrétu svoji adresu. Bylo zřejmé, že se ten drzý chlap bude chtít u něj zastavit a upozornit ho, aby se držel dál od krásky, která mu nyní patřila. Z chování toho muže navíc vycítil, že se domnívá, že je Nathan bez peněz. I on se tedy chytil do pastí jako mnoho jiných. Stačilo jim, že měl na sobě staré šaty, které ale nosil proto, aby se při práci s uhlím neumazal.

Tenhle Francouz se zřejmě nenechá jen tak odbýt, i když Nathan neměl v nejmenším úmyslu s ním soupeřit. Zřejmě mu ten muž chtěl dát najevo, že *on* má takový majetek, aby ji dokázal uspokojit. Udržet si ji. Co jí asi tak mohl nabídnout ušmudlaný a otrhaný umělec?

Kromě mládí, dobrého vzhledu a svůdného úsměvu?

Najednou dostal chuť ji tomu slizkému chlapovi přebrat. Bojovat o ni a vyhrát. Připoutat ji k sobě... a pak ji odhodit.

Někdo ji přece musí potrestat za všechny věci, které si kvůli ní za deset let prožil. Kdyby si ho tehdy nevyhlédla a neudělala z něj málem svého otroka, nebyl by tak zničený v okamžiku, kdy prohlédl, co se skrývá za její hezkou tvářičkou. Nikdy by nesouhlasil s manželstvím, které mu domluvila rodina a které dopadlo katastrofálně. Stejně tak bídně dopadla i jeho politická kariéra. Před tou se mu nakonec podařilo uniknout jen způsobem, který ho společensky znemožnil.

Bože, kéž by jen na světě existovala spravedlnost...

Jenže to fungovalo jinak. Upřímnost se nikdy neoplácela upřímností a vždycky vyhráli ti špatní.

Hodil si hrst mincí do vaku mezi malířské potřeby, vyloudil na rtech úsměv, jaký používal během svého působení v politice, a věnoval ho tomu Francouzovi, slečně Dalbyové a ženě, která s nimi seděla u stolu. Připomínala mu šedou myšku.

Pak zamířil ke dveřím.

„Proboha,“ vydechla paní Mountsorrellová. „Samozřejmě, že už jsem o něm slyšela, ale nikdy by mě nenapadlo, že je tak...“ Odmlčela se a zrudla.

Přesně tak ale Nathan na ženy vždy působil. Díky tomu se mu dařilo redukovat zástupy dívek, o jejichž hloupé vtipkování nestál. Možná by měl stejný vliv i dnes na Amethyst, jenže ta se opíjela pohledem na to, jak jí klečí u nohou.

„U dam se netěší zrovna dobré pověsti,“ poznamenal monsieur Le Brun s odtažitým výrazem ve tváři.